

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Dubský: Ostravar 2025 (sobota 29.11.)

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 03.12.2025 9:46, Datum importu: 03.12.2025 10:03, Zdroj: nadivadlo.blogspot.cz, Autor: Vladimír Mikulka, Periodicita: Denně, Provozovatel: nadivadlo.blogspot.cz, Země: CZ, GRP: 0, OTS: 100, RU/den: 100

Podoba věcí (**Národní divadlo moravskoslezské**) Bůh masakru (Komorní scéna Aréna)

Krvavá svatba (**Národní divadlo moravskoslezské**)

Podoba věcí Hra Neila LaButea je vydařeným mixem komedie, morality a psychologického dramatu. Stojí na silné závěrečné pointě, což nutně znamená, že ji člověk vnímá jinak, když ji vidí poprvé a při opakovaných zhlédnutích. Já jsem viděl Podobu věcí nedávno v Klicperově divadle, kde na mě udělala větší dojem, ale nevylučuji, že to bylo právě z důvodů, že na mě završení celého příběhu dost zapůsobilo.

Podoba věcí byla poprvé uvedena v roce 2001, ale myslím, že si podržela svou aktuálnost a jako text řešící manipulace ve vztazích i otázku, co ještě lze považovat za umění, je pro prostor Dvanáctky dramaturgicky vhodnou volbou.

Alois Bartoň, který je novou posilou souboru **NDM**, dokázal věrohodně ztvárnit proměnu Adama z ostýchavého a neprůbojného kluka v sebevědomě vystupujícího jedince. Sára Erlebachová hraje Evelyn jako cílevědomou dívku, která přesně ví, co chce a jak toho dosáhnout. Zdálo se mi, že je její manipulativnost už od první scény výrazná, ale může to vycházet ze znalosti charakteru postavy. Trošku mi do pojetí režiséra Josefa Doležala nezapadal výkon Roberta Finty, který ztvárnil machistického Phillipa ve zbytečně vyhraněné poloze.

Za drobnou režijní nešikovnost považuji usazení herců během Evelyniny prezentace jejího uměleckého díla do hlediště, protože diváci nemají sledovat jejich bezprostřední reakce. Naopak povedený je úplný závěr, kdy Adam sedí v rohu scény a Evelyn k němu přichází pouze v podobě projekce promítané na stěnu, což hezky shrnuje předchozí děj, který byl rovněž pouze iluzí.

Bůh masakru Po Oškivci uvedla Aréna jako svůj další festivalový příspěvek opět velmi známý a léty prověřený titul. Bůh masakru je nejslavnější hrou Yasmíny Rezy a podobně jako o den dříve uvedený text Pozdě přichází začíná coby společenské setkání dvou rodičovských párů, které si chtějí vyříkat problémy svých dětí.

Poté už ale každá z her směřuje jinudy, Bůh masakr u tematizuje, jak málo stačí k tomu, abychom odhodili masku společenské přetvářky a začali v rámci „strategie přežití“ krutě ubližovat svému okolí.

Režisér Petr Svojtka inscenoval hru velmi přímočaře. Už od začátku je zřejmé, že tahle schůzka je jen klam, jímž si chtějí její účastníci dokázat, že umí řešit konflikty na úrovni. Navíc se ani nesnaží skrývat, jak moc je setkání obtěžuje. Civilizační slupka se tak začíná odlupovat velmi brzy. Nejvýrazněji se to projevuje u postavy právníka Alana, v jehož grimasách a gestech (jako je třeba položení nohy na prosklený stůl) Marek Cisovský přesně zrcadlí, co si v dané chvíli myslí.

Hra mívá obvykle větší gradaci, kdy je přechod od civilizované (i když trochu trapné) debaty k neskrývané agresi pozvolnější. Svojtka jako kdyby chtěl svou inscenací říct, že se doba mění a buranství už stačí skrývat jen velmi ledabyle, protože už ani ve vyšších společenských kruzích není tak zásadním problémem.

Krvavá svatba Pokud byl na předchozích ročnících Ostravaru v programu nějaký inscenační průšvih, dost často to bylo v Divadle Jiřího Myrona. Přijde mi, že rozlehlé jeviště tohoto divadla je pro činohru dost nepřátelským prostředím. Ovšem režisér Martin Františák našel jeden ze způsobů, jak nevýhody prostoru eliminovat.

Krvavou svatbu u totiž založil z velké části na vizuální působivosti. Scéna Evy Zezuly je laděna do žlutých barev rozpálené Andalusie a umně využívá šířku i hloubku jeviště. Viděl jsem jen málo inscenací, kde by tak důležitou roli hrál světelný design (jeho autorem je Lukáš Dřevjaný), hra světla a stínů podtrhuje pocity nebezpečí a nemožnosti uniknout z osidel smrti. S ohledem na působivost těchto scén mi pak přišlo zbytečné, když byla postava Luny (Alexandra Gasnářková) zachycena pomocí live cinema a projekcí na zadní stěnu. Významnou úlohu hraje rovněž hudba, která

kombinuje rap, španělské rytmy i folklorní prvky. Je to hodně ekletické (ostatně jako celá inscenace), ale atmosféru to nekazí. Inscenační tým Lorcovu hru dost krátil, i díky tomu se zvolený koncept během devadesáti minut nevycerpá a inscenace drží solidní tempo. Vizuální opulentnost ale neupozaduje ani herecké výkony, zaujmou hlavně Kateřina Breiská v roli Matky, která je zas a znovu konfrontována s důsledky násilí okolního světa. Sára Erlebachová nehraje Nevěstu jen jako manipulovanou kořist mezi dvěma muži, ale sama umí dát najevo vlastní vůli.

LUKÁŠ DUBSKÝ
festivalový web zde foto Martin Kusyn o Ostravaru budeme psát v SADu 1/2026

NADIVADLO

Disqus

ZPĚTKY DOMŮ
kontakt
DOMOVNÍ ŘÁD

Archív blogu

- ▼ 2025 (107)
- ▼ prosinec (3)
- Dubský: Ostravar 2025 (sobota 29.11.)
- Voska: Facka (Dejvické divadlo)
- Dubský: Ostravar 2025 (pátek 28.11.)
- listopadu (7)
- října (7)
- září (8)
- srpna (5)
- července (2)
- června (21)
- května (14)
- dubna (12)
- března (12)
- února (5)
- ledna (11)
- 2024 (118)
- 2023 (100)
- 2022 (72)
- 2021 (79)
- 2020 (82)
- 2019 (113)
- 2018 (136)
- 2017 (161)
- 2016 (159)
- 2015 (148)
- 2014 (162)
- 2013 (287)
- 2012 (91)

Autoři

- Vladimír Mikulka (577)
- Martin J. Švejtla (339)
- Jakub Škorpil (167)
- Lukáš Dubský (116)
- Vojtěch Voska (75)
- Vojtěch Vanyš (67)
- Barbora Elišková (64)
- Jan Šolcovec (47)
- Michal Zatloukal (38)
- Eva Kyselová (14)
- Barbora Polková (13)
- Jitka Šolcovecká (12)
- Vladimír Just (10)
- Kateřina Kytková (9)
- Petr Dvořák (8)
- Milan Uhde (7)
- Luděk Richter (6)
- Karel Král (4)
- Rado Leška (4)
- Berenika Uřtanová (3)
- Daniel Přibyl (3)
- Jana Machalická (3)
- Kyselová (3)
- Ladislav Čumba (3)
- Tatiana Brederová (3)
- Tomáš Vokáč (3)
- Estler Žantovská (2)
- Marie Reslová (2)
- Peter Pálus (2)
- Zuzana Felsberg (2)
- Adriana Totková (1)

středa 3. prosince 2025

Dubský: Ostravar 2025 (sobota 29.11.)

Podoba věci (Národní divadlo moravskoslezské)
Bůh masakru (Komorní scéna Aréna)
Krvavá svatba (Národní divadlo moravskoslezské)

Podoba věci Hra Nella LaButoa je vydařeným směrem komedie, morality a psychologického dramatu. Stojí na silné závěrečné pointě, což nutně znamená, že ji člověk vnímá jinak, když ji vidí poprvé a při opakovaných zhlédnutích. Já jsem viděl Podobu věci nedávno v Klicperově divadle, kde na mě udělala větší dojem, ale nepřijdu, že to bylo právě z důvodů, že na mě zaměření celého příběhu dost zapůsobilo.

Podoba věci byla poprvé uvedena v roce 2001, ale myslím, že si podržela svou aktuálnost a jako text řeší manipulace ve vztazích i otázky, co ještě lze považovat za umění, je pro prostor Dvanáctky dramaturgicky vhodnou volbou.

Alois Bartoň, který je novou posilou souboru NDM, dokázal věrohodně ztvárnit proměnu Adama z ostichavého a nepřístupného kluka v sebevědomě vystupujícího jedince. Sára Erlebachová hraje Evelyn jako clevědomou dívku, která přeseň v, co chce a jak toho dosáhne. Zdálo se mi, že je její manipulativnost už od první scény výrazná, ale může to vycházet ze znalosti charakteru postavy. Trošku mi do pojetí režiséra Josefa Doležala nespadal výkon Roberta Finty, který ztvárnil machistického Philippa ve zbytečně vytroucené poloze.

Za drobnou režijní nešikovnost považuji usazení herců během Evelyniny prezentace jejího uměleckého díla do hlediště, protože diváci nemají sledovat jejich bezprostřední reakce. Naopak povedený je úpíní závěr, kdy Adam sedí v rohu scény a Evelyn k němu přichází pouze v protoké projekce promítané na stěnu, což hezky shrnuje předchozí děj, který byl rovněž pouze iluzí.

Bůh masakru Po Odkvívku uvedla Aréna jako svůj další festivalový příspěvek opět velmi známý a léty prověřený titul. Bůh masakru je nejstarší hrou Yassinim Rezy a podobně jako o den dříve uvedený text Pozdě přichází začíná coby společenské setkání dvou rodičovských párů, které si chtějí vyříkat problémy svých dětí.

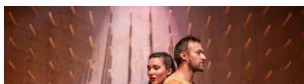
Poté už ale každá z her směřuje jinudy. Bůh masakru tematizuje, jak málo stačí k tomu, abychom odhodili masku společenské přetvářky a začali v rámci „strategie přežití“ knůt ubíjet svému okolí.

Režisér Petr Švojčka inscenoval hru velmi přímčaře. Už od začátku je zřejmé, že tahle schůzka je jen klam, jímž si chtějí její účastníci dokázat, že umí řešit konflikty na úrovni. Navíc se ani nesnaží skrývat, jak moc je setkání obtížné. Civilizační slupka se tak začíná odlupovat velmi brzy. Nejvýrazněji se to projevuje u postavy právníka Alana, v jehož grimasách a gestech (jako je třeba pokládání nohy na prosklený stůl) Marek Cibovský přesně zrcadlí, co si v dané chvíli myslí.

Hra mívá obvykle větší gradaci, kdy je přechod od civilizované (i když trochu trapné) debaty k nestojivé agresí pozornější. Švojčka jako kdyby chtěl svou inscenaci říct, že se doba mění a buranství už stačí skrývat jen velmi ledabyle, protože už ani ve vyšších společenských kruzích není tak zásadním problémem.

Krvavá svatba Pokud byl na předchozích ročnících Ostravaru v programu nějaký inscenační průšvih, dost často to bylo v Divadle Jiřího Myrona. Pějde mi, že rozlehlé jeviště tohoto divadla je pro čtenou dost nepřátelským prostředím. Ošarm režisér Martin Františák našel jeden ze způsobů, jak nevhodný prostor eliminovat.

Nadivadlo
943 sledující

Sledovat stránku

Přihlášení k odběru

- Přispívky
- Komentáře

poslední komentáře

Vladimír Mikulka Nepřítel to rád, ale za sebe musím po víceleté nepříteli kontrolovat fm, že mi filiteru přilo jako.

NADIVADLO: Dubský: Ntaro (Dejvické divadlo) · 11 months ago

Jakub Škorpil ano, v té životopisné lince jsem ti zapomenl dát kredit, a ano správně má být "pozice".

NADIVADLO: Škorpil: Zazít Šovška (Studio Hrdinů) · 1 year ago

Vladimír Mikulka Tehdy jsme si ještě vykal, ale jak říkám, tohle jsem si pamatoval, novější texty se mi nechýlo.

NADIVADLO: Škorpil: Hrdula, ne Hrdula (Comédie-Française a Festival d'Avignon; MFF Divadlo 2024) · 1 year ago

Marie Reslová Díky moc, jedináci let staré komentáře. To jistě má pobavit. (Myslím, že si lykame, ale jako).

NADIVADLO: Škorpil: Hrdula, ne Hrdula (Comédie-Française a Festival d'Avignon; MFF Divadlo 2024) · 1 year ago

nejsledovanější (za poslední týden)

Škorpil: Facka (Dejvické divadlo)

Mikulka: Farářův konec (Národní divadlo)

Dubský: Ostravar 2025 (středa 28.11.)

Voska: Ykamosz (Hochschule der Künste Bern - PDFU 2025)

Mikulka: Jedenáct přelázníků (Národní divadlo)

Dubský: Ostravar 2025 (čtvrtek 27.11.)

- 2017 (161)
- 2016 (150)
- 2015 (149)
- 2014 (162)
- 2013 (297)
- 2012 (91)

Autoři

- Vladimír Mikulka (577)
- Martin J. Švejda (339)
- Jakub Škorpiš (167)
- Lukáš Dubský (118)
- Vojtěch Voska (75)
- Vojtěch Varyš (67)
- Barbora Elišková (64)
- Jan Šotkovský (47)
- Michal Zahálka (30)
- Eva Kyselová (14)
- Barbora Pokorná (13)
- Jitka Šotkovská (12)
- Vladimír Just (10)
- Kateřina Kykalová (9)
- Petr Dvořák (8)
- Milan Uhlíř (7)
- Luděk Richter (6)
- Karel Král (4)
- Rudo Leška (4)
- Berenika Urbanová (3)
- Daniel Přibyl (3)
- Jana Machalická (3)
- Kyselová (3)
- Ladislav Čumba (3)
- Tatiana Brederová (3)
- Tomáš Vokáč (3)
- Ester Žantovská (2)
- Marie Reslová (2)
- Peter Páluš (2)
- Zuzana Felsberg (2)
- Adriana Totková (1)
- Markéta Polochová (1)
- Martina Ulmanová (1)
- Tomáš Hájek (1)
- Věra Velemanová (1)

příspěvatelé

- Jakub Škorpiš
- Unknown
- Vladimír Mikulka

známý a léty prověřený titul. Bůh masakru je nejslavnější hrou Yasminy Rezy a podobně jako o den dříve uvedený text Pozdě přichází začíná coby společenské setkání dvou rodičovských párů, které si chtějí vyříkat problémy svých dětí.

Poté už ale každá z her směřuje jinudy, *Bůh masakru* tematizuje, jak málo stačí k tomu, abychom odhodili masku společenské přetvářky a začali v rámci „strategie přežití“ krutě ubližovat svému okolí.

Režisér Petr Svojtka inscenoval hru velmi přímočaře. Už od začátku je zřejmé, že tahle schůzka je jen klam, jímž si chtějí její účastníci dokázat, že umí řešit konflikty na úrovni. Navíc se ani nesnaží skrývat, jak moc je setkání obtěžuje. Civilizační slupka se tak začíná odlupovat velmi brzy. Nejvýrazněji se to projevuje u postavy právníka Alana, v jehož grimasách a gestech (jako je třeba položení nohy na prosklený stůl) Marek Císovský přesně zrcadlí, co si v dané chvíli myslí.

Hra mívá obvykle větší gradaci, kdy je přechod od civilizované (i když trochu trapné) debaty k neskrývané agresi pozvolnější. Svojtka jako kdyby chtěl svou inscenaci říct, že se doba mění a buranství už stačí skrývat jen velmi ledabyle, protože už ani ve vyšších společenských kruzích není tak zásadním problémem.

Krvavá svatba Pokud byl na předchozích ročnících Ostravaru v programu nějaký inscenační průšvih, dost často to bylo v Divadle Jiřího Myrona. Pijde mi, že rozlehlé jeviště tohoto divadla je pro činohru dost nepřátelským prostředím. Ovšem režisér Martin Františák našel jeden ze způsobů, jak nevýhody prostoru eliminovat.

Krvavou svatbu totiž natočili soubor šesti neuvěřitelně nápadných. Soňa Eva Tondlová

20. 11. 2

Voska: Yakamoz (Hochschule der Künste Bern - PDFNJ 2025)

Mikulka: Jedenácté přikázání (Národní divadlo)

Dubský: Ostravar 2025 (čtvrtek 27. 11.)

